ARBETET ADLAR MANNEN.

Teckning ur verkligheten

—AF—

MARIE SOPHIE SCHWARTZ.

(Forts. från förra numret).

"Och hvarför skall detta vara ett behag för honom?"

"Herr Lange, ni anställer ett ordentligt förhör med mig."

"Tror ni att jag är er vän?" Denna fråga gjordes med ett varmare tonfall än de andra.

"Åter en fråga. Nå väl, jag tror det." Constance smålog emot honom. Hon var så älsklig, med sina underbart vackra och djupa ögon, att Jacobo kände sitt hjerta slå litet fortare än vanligt. Han var frestad att alldeles lemna det påbörjade samtalsämnet; men den här gången var det icke rättsbegreppet ensamt, utan äfven en annan mindre vacker känsla, som förmådde honom att fortfara.

"Om ni anser mig för en vän, skall ni äfven rätt förstå den varning, jag nu vill gifva er; ni skall upptaga den utan missnöje."

"Och om jag äfven toge humör, hvad mer? Ni vet ju att jag icke en kvart håller ut med en och samma sinnesstämning." Constance skrattade.

"För mig är det alltid en plåga att se er vexla så der oupphörligt. Jag skulle känna mig lycklig, om ni vore mindre ostadig." Langes röst hade något smekande, som framkallade rosor på Constance's kinder. En liten paus uppstod. Jacobo bröt den, sägande med sin vanliga klara och lugna ton:

"Axelhjelm har förälskat sig i fröken. Hvarje liten ynnest tager han såsom uppmuntran, eller ett bevis att ni icke är likgiltig. Han är endast tjugu år. Ni är hans första förtjusning. Allt detta sammanlagdt gör, att ni bör vara försiktig och icke obetänksamt leka med hans tycke. Det kan ifrån en ynglings fantasi lätt antaga karakter af passion. Han är redan så uteslutande upptagen deraf, att såväl arbetet som allt annat får stå tillbaka för att uppfylla edra infall. På detta sätt slösar han bort tid och frid på nycker, som hos er försvinna lika plötsligt som de uppstå."

Constance satt tyst.

"Hafva mina ord harmat er?"

"Nej, herr Lange, jag tackar er." Constance reste sig hastigt upp och lemnade honom.

Ifrån den dagen visade Constance Evert en iskall vänlighet. De små uppdragen hördes icke mera af, ej heller samtalen, som voro en följd af dem. Var man ute och promenerade, bar hon sin schal sjelf, ville hon hafva vatten, fick betjenten i uppdrag att gifva henne det, och föll henne någon nyck in, blef Evert strängt förbjuden att förskaffa henne hvad hon önskade. Ett par gånger gjorde han det trots förbudet, men då emottog hon icke den erbjudna tjensten.

I början ansåg han Constances uppförande som en öfvergående kapris; men då han såg henne fortfarande vara lika vänlig emot Jacobo vaknade Everts svartsjuka.

Besynnerligt nog är ungt folk mycket lätt besvärade af den sjukdomen, och ofta anse de den såsom säkraste beviset på deras kärleks styrka och beständighet.

Hvad Evert angick, egde han en af dessa afundsamma och i grunden egoitiska karakterer, som blifva fruktansvärda, då det ställer sig i vägen för fyllandet af deras önskningar. Hans svartsjuka, en gång väckt emot Lange, antog en så mycket hätskare prägel, som hans själ förut var uppfyld med afund. Det af Lange sårade högmodet låg och grodde inom honom och stegrade hans bittra känslor så, att de i förening med den svartsjuka han erfor lätt kunde öfvergå till ett brinnande hat.

Under det Constance var ett föremål, omkring hvilket svartsjuka och kärlek vände sig, lefde Olga ett lif för sig. Förmiddagarna, som utgjorde flickans plågostunder, upptogos af undervisningen för mademoiselle Debré. När klockan slog tre, var befrielsens stund inne och Olga sprang som en vilde ur guvernantens rum ned i trädgården, för att andas ut efter den tortyr hon påstått sig hafva utsått. Olga kallade lektionsrummet för "pénitence cellen". Sedan middagen var förbi, tog Olga sig fri ifrån all uppsigt. Det var endast under dessa stunder hon kände att hon lefde. Hon ströfvade omkring i skog och mark, eller ock log hon och drömde, med blicken följande de bortilande molnen. Andra ögonblick satt hon fördjupad i läsningen af någon spökroman eller berättelse från medeltiden.

En dag under det hon tog sig en fristund från mamsell Debrés uppsigt och Constance's ömma oro, fördjupade hon sig i skogen. Kommen till en liten afväg, såg hon på afstånd en liten koja. Så fort hon fick ögonen på den, ville hon se huru denna såg ut. Just som hon skulle utföra denna sin önskan, fästes hennes uppmärksamhet vid ljudet af häftiga snyftningar, hvilka kommo ifrån andra sidan af en stor buske, som stod vid vägen. Hon hörde ett barns röst säga:

"Så olycklig jag är; det går aldrig väl. Jag törs icke gå hem till mor, för ho' blir så bedröfvad. Herre Jesus, hjelp mig!" Dessa förtviflans utrop åtföljdes af häftiga snyftningar.

"Kära Janne, icke skall du misströsta," sade en annan röst. "Ingen rår för olyckan; och ej" olycka var det, att du tappade penningarna. Jag skall taga af mina sparpenningar och nu genast gifva dig igen en del af det du förlorat. Det öfriga skall du få litet längre fram, men det är icke värdt du säger, att det är jag som hjelpt dig."

"Du är allt bra beskedlig, kära Ivar," svarade barnrösten, betydligt lugnad och utan snyftningar. "Hvem skulle kunna tro det om dig? Du, som är ansedd för att vara så elak och hafva gjort så mycket ondt."

"Ivar, mördaren," mumlade Olga, och i nästa ögonblick var hon på andra sidan om busken, der hon fann Ivar och en gosse om tio år. Olga gick med beslutsamhet fram till lilla Janne, sägande:

"Du skall ingenting tagа af den der gossen för det skulle endast bringa dig i olycka." Olga var så rädd att rösten darrade; men hon ansåg för sin pligt att rädda det stackars barnet ifrån beröringen med Ivar. Hade icke hennes gamla amma berättat, huru hon med egna ögon sett Ivar smyga in till den mördade gumman? Dessutom hade Nora sig väl bekant, att smeden icke dött någon naturlig död, utan att Ivar haft sin del äfven deruti.

Allt sedan Olga och Ivar sammanträffade vid kyrkogården, hade Nora, hennes amma, roat Olga med dessa upprörande berättelser om den ryslige smedsgossen, som på ett så obegripligt sätt blifvit satt på fri fot. Flickan hade, rysande af fasa och med detta på en gång plågsamma och ändå oemotståndliga intresse, lyssnat till mordhistorierna, som ammans inbillning uppdukade, och hvari hon tilldelade Ivar hufvudrollen. Summan deraf blef, att hon utgjorde ett föremål, som Olga i sin föreställning målade med de hemskaste färger. Gud vet, om icke den fantastiska flickan, i den hemligaste vrån af sin inbillning(gaf honom både horn och bockfötter. — Nog af, då hon fick höra namnet Ivar, och att han tillbjöd sig i hemlighet hjelpa ett bedröfvadt barn, uppstod ögonblickligen i hennes produktiva hjerna alla möjliga rysligheter, såsom en följd för barnet, ifall det antog Ivars hjälp. Olga ansåg för en hög och ädel bestämmelse att kunna rycka den oerfarne ifrån all beröring med Ivar och göra sig själf till martyr för detta mål. Att något fruktansvärdt borde inträffa, derpå var Olga fullt förvissad. Men lätom oss återvända till skådeplatsen för Olgas uppträdande!

Vid ljudet af hennes röst, hade Ivar vändt sig om. Utan att gifva sig tid att undersöka, om blicken han riktade på henne utvisade grymhet, tänkte Olga:

"Herre Gud! Nu gör han väl något ondt!"

"Hvarför vill fröken skrämma Janne för mig?" frågade Ivar. "Jag har ju aldrig gjort fröken något ondt."

Utan att svara hade Olga närmat sig Janne som stod med vidöppen mun och ansigtet ännu vått af tårar och stirrade på henne. Hon fattade honom vid handen, med de orden:

"Kom bort härifrån!" och dermed drog hon gossen med sig. Ivar rörde sig icke ur fläcken. "Hvar bor din mor?" frågade Olga med hjertat i halsgropen.

"Hennes stuga är der; men se, jag vill icke gå hem!" utropade gossen och tvärstannade. "Jag har tappat bort alla mors pengar," tillade han gråtande.

Olga tittade sig rädd om efter Ivar, som stod kvar. Hon försäkrade gossen, att hon skulle gifva honom de borttappade penningarna emot vilkor att han aldrig talade vid Ivar. Den tolfåriga, romaneska flickan kände sig rätt stolt öfver att få spela rolen af beskyddarinna. Sedan hon lyckats lugna barnet, följdes de åt in i stugan, der Olga utvecklade hela sin vältalighet, för att utverka gossen förlåtelse samt lofvade modern att ersätta förlusten.

Det kändes så godt inom Olga, då gumman och gossen tackade och välsignade henne, att hon tyckte sig aldrig varit så lycklig. Enligt Olgas tanke hade hon i dubbelt afseende gjort en god gerning. Hon hade ju utan fruktan för egen fara ryckt Janne undan Ivars farliga sällskap.

Efter glädjen kom likväl tanken på hemvägen, och dervid kände Olga sitt mod svigta. Ivar kunde ju ligga i försåt i skogen. Detta föll henne in, när hon stod utanför stugan. Hon tvärstannade; men ögonblicket derefter fortsatte hon vägen, fast besluten att trotsa faran. Hon ville icke, och hon skulle icke vara rädd. Med den föresatsen fortsatte hon vägen, görande i sin fantasi den mest upprörande roman öfver sin hemfärd. Olga hade till sin stora förvåning gått igenom hela skogen, utan att se en skymt af Ivar. Hon kände sig litet missnöjd öfver, att gå miste om hela den scen, hon så ifligt målat. När hon skulle lägga handen på jerngrinden till parken, öppnades den af en gosse. Hon hade framför sig — Ivar. Olga var nära att skrika till vid hans åsyn.

"Fröken behöfver icke vara rädd," sade Ivar. "Jag tänker hvarken göra fröken eller någon annan något ondt; men jag ville bara säga, att det icke är rätt att skrämma upp barn och andra för mig. Fröken kan fråga patron Lange, hos hvilken jag arbetar, om jag är någon farlig menniska. Icke kan fröken vilja göra mig ondt med att tala om sådana saker, som fröken icke känner?"

Olga betraktade Ivar, under det han talade. Då han tystnat, sprang hon med bevingade steg förbi honom, utan att säga ett ord. Han blickade en stund med sorgset uttryck efter henne, derpå slog han hårdt igen grinden och mumlade:

"Min mästare hade rätt, det är bara elände med adelsfolket. Usch, så elaka de äro!" Ivar återvände långsamt hem, och Olga ilade upp till Nora.

"Herre min skapare, hvad fattas henne, mitt lilla hjerta;" sade Nora, när Olga slog upp dörren och kom insättande, liksom hon haft en hel här af förföljare i hälarne.

"Kära, rara, snälla Nora! Du kan icke tro hvilken ryslig händelse jag öfverlefvat," utropade flickan och slog armarna om den gamla kvinnans hals. "Jag förstår icke sjelf att jag är här med lifvet."

"Hvad i all verldens dagar säger hon, barn? Har hon råkat ut för ett farligt djur kanske?"

"Mycket, mycket värre; jag har träffat den der mördaren, gossen, som slog ihjel gumman och smeden, om hvilken du berättat så hemska saker." Och nu förtäljde Olga hela händelsen. Nora berömde hennes handling, och förmanade henne att nogsamt akta sig för den gossen, som, enligt hennes förmenande, stod i direkt beröring med den onde. Ja, Nora visste att det var ett ställe i skogen, der satan dref sitt spel.

Olga, af ett fantastiskt lynne, lyssnade med spändt intresse på hvarje ord, som gaf näring åt hennes mystiska drömmerier. Den vidskepliga och inskränkta amman hade genom sina sagor och spökhistorier gifvit en oupphörlig näring åt Olgas fantasi. Hur många gånger satt icke flickan med hufvudet lutadt i händerna och böjd öfver en bok, drömmande om elfvornas dans under sommarnatten, och så liflig var föreställningen, att hon tyckte det orden i boken förvandlades till små, leende varelser, hvilka, omgifna af blommor, dansade för henne på bladen. Andra ögonblick voro hennes tankar uppfylda af hemska figurer, dunkla spökhistorier och förfärliga troll. Olga kunde så jaga upp sin inbillning, att hon icke vågade blicka omkring sig, af fruktan att helt nära få se någon af de der rysliga uppenbarelserna.

Noras inflytande på Olga skulle kunnat blifva i högsta grad olycksbringande, om ej den unga flickan först i sitt förstånd, då det mognat, erhållit en motsändare, som skulle vända hennes fantasi ifrån det vidunderliga. För det andra skulle omständigheterna rycka henne ur den förtrollning, hvaruti Noras spökberättelser höll henne och vända inbillningen på högre och ädlare föremål.

Lilla Janne blef Olgas skyddsling. Hon gaf honom och hans mor alla sina handpenningar, skänkte gossen dessutom nya testamentet, en ny katekes och en bönbok, allt under förmaningar att han icke skulle få hafva något umgänge med Ivar, eller emottaga någon gåfva af denne. I sitt hjertas godhet och oerfarenhet betänkte Olga ej, att hon, under ifvern att rädda Janne, gjorde Ivar mycket ondt.

Janne å sin sida blef så rädd för Ivar, att bara han fick se honom, sprang han af alla krafter för att komma undan. Janne förtrodde sig derjemte till grannarnes barn, och snart var Ivar hela den uppväxande befolkningens skräck och fasa. Den slumrande ovilja, som hos arbetarne blifvit tystad, dels genom det försvar Lange gifvit Ivar, dels genom Ivars eget uppförande, upplågade nu hos barnen och af dem väcktes den så småningom åter till lif hos föräldrarna och inom Åkersnäsfabriken. Kolar-Janne och hans mor hade sagt åt sin grannе, att herrskapet från herrgården förbjudit Janne att tala med den elaka menniskan Ivar. När nu detta blef bekant, ansåg man Ivar för ett riktigt vidunder, som en hvar borde undfly. Kom dertill att Jönsson och Erik, hvilka voro utan arbete, gjorde sitt till att vid hvarje tillfälle slunga fram något ord om Ivar. Sedan detta ämne åter kommit till tals, så blef det lätt att förutse, det något utbrott förr eller senare skulle ega rum.

En dag yttrade Bengt till Ivar:

"Jag vet icke hvad kamraterna nu igen fått i sinnet emot dig, men förbittrade äro de. Kanske det är derför, att du aldrig går med på något af deras nöjen."

"Å nej, kära Bengt, det är icke derför. Komme jag på en af deras dansstugor, så skulle de allt gifva mig ett kok stryk."

"Jag fruktar bara att de vilja dig något ondt; men jag ska väl höra efter hvad de hafva för arbete i tankarna."

Den sista augusti, årsdagen då Åkersnäs fablik blef öppnad, gaf Lange alltid en fest för folket. Han hade så gjort hvarje år. På Åkersnäs yttre gård uppfördes en dansbrygga och den inre inrättades till servering. Alla arbetare, med hustrur och barn, systrar och fästmör samt allt bruksfolket från Kungborg inbjödos. Grefve Romarhjertas och grannarne runtt omkring kommo dit, för att vara åskådare af den folkfest, som gafs af "Amerikanaren", som Lange kallades.

Himlen var kall och molnfri, och solen sken så mild och leende ned på det till festen ordnade Åkersnäs. I dag öppnade det sina portar för nöjet.

Det var en vacker anblick att se att alla dessa verkstadsbyggnader sirade med kransar samt grindarna klädda med löf och blommor, så att de liknade äreportar.

Runtt omkring dansplanen voro bänkar uppförda för att gifva hvila mellan danserna. När klockan slog fem, kommo alla arbetarne med sina hustrur och anhöriga upptågande på gården, under det musiken, som Lange skaffat från närmaste stad, spelade en marsch. Derefter kommo Kungsborgs bruksfolk. Lange tog emot dem och helsades med ett:

"Lefve patron Lange!"

En stund derefter började dansen, som alltid öppnades af Jacobo och den äldste arbetarens antingen dotter eller hustru. edan början väl var gjord, behöfdes icke glädjen trugas fram. Han infann sig sjelfmant. Folket liknar ett barn: dess fröjder äro sanna liksom dess smärtor. Dess begrepp äro icke förkonstlade, utan naturliga och utgå från dess oförderfvade känslor.

Alla, som voro unga, dansade på Åkersnäs. Derför fäste det uppmärksamheten att se Ivar stå lutad emot skranket, som var uppfördt omkring dansplanen och blott se på. Gossens lifvade utseende bevisade att detta skådespel intresserade honom.

"Hvarför dansar du icke?" frågade Lange, som förvånat sig öfver att Ivar förblifvit endast åskådare af ett nöje, så fullkomligt öfverensstämmande med ungdomens smak.

Ivar vände förlägen på mössan.

"Tycker du icke att det vore roligt att dansa?"

"Å jo, nog kunde jag tycka det vore roligt, men....' han fäste ögonen på Jacobo; de stodo fulla af tårar.

"Säg ut, min gosse!" Lange klappade honom på hufvudet.

"Om jag skulle gå fram till någon af flickorna här och be henne dansa med mig, så är det ingen, som skulle vilja nedlåta sig dertill. Derför, patron, låter jag bli." Blygsel, harm och smärta stodo att läsa på ynglingens ansigte.

"Och dett är skälet, hvarför du ej dansar?"

"Ja, herr patron."

"Godt." Lange gick ifrån honom och fram till Stephana, som stod och språkade med mor Inga. Jacobo hörde denna säga:

"Jag försäkrar nådig grefvinnan, att hvarje ord jag säger är dagsens sanning. Det är lilla fröken, som med sina ord till kolar-Petters hustru och pojke, gjort att byns ungdom och barn äro så förbittrade på den stackars fromma gossen. Den gamla oviljan emot honom har åter vaknat, och nu vill ingen af jäntorna dansa med Ivar."

"Så skall jag visa dem, att jag icke anser mig förnärmad att dansa med honom," svarade Stephana. "Var lugn, mor Inga, er skydsling skall nog en dag blifva omtyckt. Hvad Olga i sin barnslighet pratat, det skall hon återtaga." Stephana klappade mor Inga på skuldran och såg så innerligt god och mild ut, att Kurt tänkte der han stod ett stycke ifrån och betraktade henne.

'I den kvinnans hjerta bor bestämdt en engel af godhet. Mycket ville jag offra, för att i hennes blick läsa uttrycket af en bön, ställd till mig."

Jacobo stannade en stund och talade lågt med mor Inga. Under tiden gick Stephana fram till Ivar, sägande:

"Nå, min gosse, hvarför dansar du icke?"

"Fru grefvinna, jag har ingen att dansa med," Ivar såg på den vackra kvinnan med ett blygt uttryck af ungdomlig beundran.

"Du har icke bjudit upp mig." Stephana smålog så obeskrifligt uppmuntrande, att Kurt kände sig helt afundsjuk på den lyckliga Ivar, som var föremål för hennes välvilja.

"Herre Gud! Icke vågar jag," stammade Ivar alldeles förbryllad af Stephanas vänlighet. I detsamma spelades upp en bondpolska. Stephana räckte Ivar handen med de orden:

"Efter du haft mindre mod än Bengt, som jag nyss dansade med, så bjuder jag upp dig."

I nästa ögonblick lade Ivar sina händer om det smärta lifvet och svängde helt hurtigt om med den vackra grefvinnan. Kurt dansade med en blomstrande smedsdotter, frisk glad och rosende röd, som det nyvaknade hoppet. Om hon var ful eller ung, vacker eller gammal, det tänkte han ej på; alla hans tankar voro för aftonen koncentrerade hos Stephana. Han afundades allt och alla, som voro i beröring med henne, och ändå had han icke en enda gång vexlat ett ord eller närmat sig henne. En gång under hambopolskan, då Stephana hvilade, och slumpen förde Kurt med sin dam bredvid henne, hviskade han:

"Tror tant verkligen, att den der gossen vet skatta den lycka han njuter? En lycka, som kan väcka ett helgons afund och ännu mer en menniskas."

"Du har rätt. Ivar har på hela aftonen icke fått dansa, derför bör han nu känna sig lycklig deraf." Hvad var det i Stephanas milda röst, som så bestämdt förbjöd hvarje upptagande af detta ämne? Kurt kunde sjelf icke göra sig reda derför; han endast kände att ett enda ord vidare af galanteri skulle ha varit honom omöjligt.

Polskan var slut, och Ivar drog sig undan bakom de andra för att riktigt ostörd kunna göra sina betraktelser.

I alla fyra hörnen af gården voro löfsalar uppförda. Utan att gifva akt derpå, hade Ivar kommit helt nära en af dem. Han hörde plötsligt Langes klara röst yttra:

"Det gifs blott ett sätt för fröken att godtgöra Ivar, det är att dansa med honom i afton, och sålunda visa folket att edra ord ingenting betyda. Ni är skyldig honom denna upprättelse."

"Skall jag dansa med honom," svarade en osäker och nästan gråtfärdig röst, med ett uttryck af fasa. "Herr Lange, allt annat vill jag göra; men att låta den der gossen taga uti mig, skulle jag känna mig riktigt olycklig af. Uh! Det förefaller mig som jag skulle blifva nedsmutsad af hans händer. Bästa, goda herr Lange, jag kan icke."

Ivar tyckte att han hörde henne gråta.

"Men jag har ju sagt fröken, att Ivar är fullkomligt oskyldig," svarade Lange allvarligt.

"Ack ja! Jag vill tro det; men han har ju setat i fängelse, han har bott ihop med mördare och.... och.... jag kan icke låta honom taga i mig. Allt, allt annat. Det ryser i mig bara jag tänker derpå."

"Besinna, att fröken kan rädda honom ifrån folkets ovilja, som i annat fall, förr eller senare, skall drabba honom. Detta vackra mål är val värdt, att fröken betvingar en fantasi."

"Herr Lange," sade en annan röst med mildt allvar. "Här kan icke komma ifråga annat än att Olga skall godtgöra det onda hon i sitt barnsliga oförstånd gjort. Jag bara djupt beklagar, att jag icke förr vetat af hela händelsen. Kom nu, Olga, du skall först dansa med Ivar, och sedan skall jag."

Ut ur löfsalen trädde Constance, hållande den dödsbleka Olga vid handen. Förgäfves frågade man efter Ivar; han fanns icke och syntes

Canadas Nordvest.

HOMESTEAD LAGEN

Alla sectioner med jämna nummer af Kronolanden i Manitoba och Nordvest Territorierna, undantagandes 8 och 26, hvilka ej äro upplåtna för homestead eller reserverade som ved-lotter för settlarne eller för andra ändamål, kunna upptagas som homestead af hvilken person som helst, som är ensam hufvud för en familj, samt hvarje mansperson, som fyllt 18 år, till storleken af en kvartsection å 160 acres, mer eller mindre.

Anmälan för tillträde.

Anmälan göres personligen på landkontoret i det distrikt, der landet är beläget, eller om homestead-tagaren så önskar, må han på begäran hos "The Minister of the Interior, Ottawa", "Commissioner of Immigration, Winnipeg", eller till det respektiva lokala landkontoret erhålla rättighet att låta ett ombud uttaga tillträdesbeviset för honom. En afgift af $10.00 erläggas för för tillträde.

Homestead Skyldigheter.

Under den nuvarande homestead-lagen skall skyldigheterna fullbordas på följande sätt, namligen: —

1) Genom att minst sex månader bygga och bo på landet hvarje år under en termin af minst tre år.

2) Om fadern (eller modren om mannen är död) till en person, som är berättigad att upptaga homestead, bor på en farm i grannskapet af det homestead, som af sådan person upptagits, uppfylles, fastskyldigheten under den tiden före patentets erhållande af sådan person genom att vara bosatt hos sin fader eller moder.

3) Om en nybyggare har erhållit patent på sitt första homestead, eller Certificat för utförandet af sådant patent attesterat af i den ordning, som föreskrifves i Dominion Lands Act, samt erhållit tillstånd för ett andra homestead, uppfylles skyldigheten under tiden före patentets erhållande genom att vara bosatt på sitt första homestead.

4) Om nybyggaren har sin permanenta bostad på farm, som eges af honom i grannskapet af hans homestead, uppfylles bofastskyldigheten genom att vara bosatt uppå nämnda farm.

"Grannskap" i det föregående menas antingen samma township eller ett dermed sammanhängande.

Homesteadtagare, som vill tillgodogöra sig förmånerna af bestämmelserna 2, 3 och 4, måste odla minst 30 acres eller hålla minst 20 kreatur jemte erforderliga stallbyggnader, samt dessutom hafva 80 acres ordentligt inhägnade.

Hvarje ..omesteadtagare, som brister i att fullgöra homesteadlagens skyldigheter, riskerar att få sitt homestead annullerat och öppnat för nytt tillträde.

Begäran om patent

kan inlemnas vid slutet af de tre åren till den lokala land agenten, underagenten eller homestead-inspektören. Innan denna begäran insändes, måste settlaren gifva sex månaders skriftlig notis till "the Commissioner of Dominion Lands", Ottawa, att han ämnar uttaga patent.

Underrättelser.

Nyanlända invandrare erhålla på immigrantkontoret i Winnipeg eller Dominion Land kontoret i Manitoba och Nordvest Territorierna underrättelser om det land, som är öppet för tillträde, och från tjenstemännen kostnadsfria råd och upplysningar samt hjelp för att tillförsäkra sig ett passande stycke land; samt klara underrättelser med afseende på land, skogs-, kol- och minerallagarne såväl som kronolanden i jernvägsbältet i British Columbia, erhållas på begäran hos "The Secretary of the Department of the Interior", Ottawa, "The Commissioner of Immigration", Winnipeg, Man., eller till någon Dominion Lands agent i Manitoba.

James Smart,
Vice Inrikesminister.

N. B. — Utom dessa frihemman, till hvilka ofvanstående förordning hänför, finnas tusentals acres af bördigt land tillgängliga för arrende eller köp från jernvägarna eller andra firmor.

ETT SPECIELT FRITT TILLBUD.

Hvarje läsare af denna tidning som skrifver ett brefkort på sitt eget språk och adresserar det till

Scandinavian Department,
Miles Medical Co., Elkhart, Ind.,

emottager fritt tillsändt:

1. En vacker bok med färglagd afbildning af fyra gamla lands flaggor på omslaget. Skrifven på fyra eget språk. Också en af de följande böcker på engelska:
2. What's Wrong: En underbar 'puzzle' bok, illustrerad.
3. What to Eat: Innehållande nya matsedlar på Frukost, Lunch, Middag och Supper.
4. Character of Faces: Hur man kan läsa sin egen och sina vänners karaktär i ansiktsdragen. Många illustrationer.
5. The Story of Hands: Hur man kan läsa det förflutna och kommande i handens linier. (Palmistry.)

Glöm ej att skrifva genast och adr.:

Scandinavian Department,
Miles Medical Company, Elkhart, Ind.